

fert efter min Opfattelse er mindre nu, end den var paa den Tid, da denne Sag blev behandlet paa Rigsdagen, og det har senere vist sig, at Bestræbelserne efter at sætte Norden i mere direkte Forbindelse med Tyskland ikke gaa i Retning af Vest, men gaa i Retning af Syd. Man ønsker ikke Trafikken ledet hen over Hamborg, men til Berlin, og de Bestræbelser, der have været for at tilvejebringe en bedre Forbindelse med Tyskland, ere ikke blevene mødte med stor Villighed fra den anden Side, vel fornemlig da der deraf vil resultere ikke ubetydelige Omkostninger. Ogsaa i nærværende Tilfælde vil man erkende, at Udgifterne til nu at faae en saadan Forbindelse tilvejebragt kun ere tilseede, naar den preussiske Regjering støtter et saadant Forslag med sin fulde Sympathi. Det vil vist ikke være Tilfældet med et Forslag om en Kommunikationslinie i den Retning, hvori dette Forslag gaar. Altsaa, i den Henseende tror jeg ikke, at der er Meget, som taler for, at et saadant Anlæg af en Havn ved Syltholm vil kunne lede til en ny og betydningsfuld Forbindelse med Tyskland. Men Havnen kunde jo have en saa stor Betydning for Lolland, at man uden Hensyn til dette videregaaende, vilde finde det rimeligt, at der blev anlagt en Statshavn der. I den Henseende har det ærede Medlem anført Udskilligt, som ganske vist har Betydning. Der er et rigt Opland. Det er ganske vist heldigt, at Havnen ligger i Nærheden af en Kjøbstad. Det kan imidlertid ikke betvivles, at det var heldigere, om den laa ved selve Kjøbstaden. Det kan den nu ikke komme til, men det gjør den baade mindre bekvem for Kjøbstaden og dyrere for Statskassen at anlægge den. Dernæst har det ærede Medlem jo anført, at der vilde kunne udvikle sig en ikke ubetydelig Trafik paa Tyskland. Det er vist ganske rigtigt, men der er jo andre Havne paa Lolland. Lolland er ikke saa havneløs, at den ikke vil kunne paa en ret tilfredsstillende Maade drive en tilstrækkelig livlig Trafik med Tyskland. Vi have jo Nakskov Havn, vi have Bandholm og vi have endelig paa Falster Nykøbing. Imidlertid vil jeg ikke benegte, at en Havn ved Syltholm umiddelbart ved det dybe Hav maaske paa en fyldigere Maade kunde bidrage til en saadan Udvikling af en livligere Trafik. Dernæst har det ærede Medlem sagt, at den vilde være særlig egnet til Nødhavn, og det ærede Medlem anførte, at der var siden 1880 strandet 5 Skibe paa Sydysten af Lolland, og at de vilde ikke være strandede, hvis vi havde haft en Havn ved Syltholm. Jeg vil nu tillade mig at sige, at det er en temmelig vovelig Slutning, at det skulde være lykkelig Skibene at være komne i Havn ved Syltholm, naar det var bestemt, at de skulde strande paa et andet Sted. Den Betydning

har en Nødhavn ikke. En Nødhavn har sin Betydning deri, at under vanskelige Forhold kan man ty ind i den uden at udsætte sig for Fare, men er man først kommen i Fare, kan man ikke komme i den paagjældende Havn, og det synes saameget mindre at have Sandsynlighed for sig i dette Tilfælde, som det ærede Medlem vistnok med god Grund sagde, at Syltholm er et Sted, hvor Vandet i Almindelighed er aabent. Der lægger sig ikke fast Is der, og Isen hober sig ikke sammen i synnerlig Grad. Endelig har denne Havn jo ogsaa sine Fiskere, som den kan opvise, og disse ere endogsaa, som det synes, temmelig virksomme, idet deres Udbytte af Fiskeriet ikke er ringe. Der er saaledes Antydninger af forskellige Interesser, som kunne knytte sig til Anlægget af en saadan Havn. Hvorvidt de imidlertid ere af den Betydning, at man derfor skulde være henvist til paa Statens Bekostning at foretage et saadant Anlæg, derom tør jeg for Dieblirket ikke udtale mig. Jeg har selvstændigt forelagt Lovforslaget til Vedømmelse af Ministeriets Konfulent, ogsaa hvad angaar Spørgsmaalet om selve Anlægget. Han anser det for udførligt, han tør naturligvis ikke med Bestemthed udtale sig om Summens Rigtighed, men han er ikke uden Frygt for, at Balget af Stedet kunde være mindre heldigt, men derom siger han, at han først efter en Undersøgelse paa Stedet vil kunne udtale sig med fuldkommen Bestemthed. Ligesaa lidt er han istand til at udtale sig om de andre Punkter, denne Sag vedrørende, jeg har forelagt ham, og jeg befinder mig altsaa for Dieblirket paa det Standpunkt, at jeg ikke ser mig istand til at udtale mig med nogen Sikkerhed for, hvorvidt det kunde anses for tilraadeligt, at Staten engagerede sig der. Men det skulde naturligvis være mig kjær, om det kunde lykkes det ærede Medlem gennem en velvillig Behandling her at faae tilvejebragt fuldt Lys over de Forhold, som nu gjøre, at man ikke for Dieblirket eller jeg ikke for Dieblirket ser mig istand til at udtale mig nærmere derom. Hvorvidt Loven af 1872 i sin Udførelse har fyldtgjort de Løfter, som den gav, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men jeg skal dog tillade mig at udtale, at det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke var ganske heldigt i at føre Bevis for, at de Løfter, som vare givne i 1872, ikke maatte anses for i det Væsentlige opfyldte ved den Forbedring, som ogsaa jeg mener, at Nakskov Havn har faaet, og ved Afslutningen af de Færgerettigheder, som vare til Hind for den frie Afbenyttelse af Nakskov Havn. Jeg skal som sagt, ikke udtale mig nærmere om dette Anlæg, men ønsker, at det ærede Medlem maa faae Leilighed til at kunne faae Sagen belyst paa en tilfredsstillende Maade, og jeg vil ønske, at disse